

шитѣ едновременношни ледници намираме само леговищата, а студенитѣ езера ни подсецатъ за скритѣ ледѣ въ скалитѣ.

— Да ви разкажа единъ много интересенъ случай съ единъ ледникъ и съ единъ водачъ въ Швейцария.

Тайната на ледника.

Въ Швейцария по най-високитѣ върхове на Алпитѣ и въ усойничевитѣ долини отъ дългото валене на снѣгъ презъ зимата, пропаститѣ се напълнятъ, засипватъ се съ такива голѣми и дълбоки преспи, че планината се издига като високо, стрѣмно, изгърбено поле, или равнина. Този снѣгъ и лѣтно време не може да се стопи. Отъ дългото стояние на снѣга, отъ тежината му, отъ слънчевитѣ лъчи при ясни дни, отъ дъждове, отъ промѣната на въздуха и отъ други причини натрупалиятъ снѣгъ се залеद्याва и кристализира, та се сбива въ цѣли пластове ледни маси, сякашъ планини отъ стъкло. Лѣтно време части отъ тия ледни планини се откъсватъ и падатъ надолу, а останалитѣ горе изглеждатъ като пирамиди, или купища отъ ледени скали.

Както презъ зимата, тѣй и презъ лѣтото има много чужденци-туристи, които отиватъ въ Швейцария и иматъ лудото желание да се покатерятъ непременно на най-високия връхъ на ледника. Тѣ наематъ водачи отъ тамкашни жители колибари да ги изведатъ на ледената планина.

Презъ 1850 година при градеца Интерлакенъ станало много важно събитие. Единъ богатъ банкеринъ, чужденецъ, пристигналъ въ града презъ августъ, наелъ си водачъ, който го извелъ на ледника, и не се завърналъ вече. Той тайнствено изчез-